

خودکفایی در تولید مواد غذایی برای ژاپنی‌ها آرزو شده است

تلاش ژاپنی‌ها برای خودکفایی در تولید مواد غذایی به در بسته خورده و این کشور همچنان نزدیک به ۶۰ درصد مواد غذایی مورد نیاز خود را از خارج وارد می‌کند.

به گزارش صنعت غذا و کشاورزی، به نقل از ژاپن تایمز، زوال طولانی مدت سطح خودکفایی ژاپن در تولید غذا همچنان ادامه دارد. پس از آن که ایالات متحده آمریکا صادرات سویا را ۱۹۷۳ میلادی متوقف کرد، ژاپن با کمبود سویا و افزایش شدید قیمت غذاهای پایه سویا مانند «توفو» روبرو شد اما کمبود عمومی مواد غذایی در آن کشور رخ نداد. همین امر دولت ژاپن را بر آن داشت تا منابع واردات سویا را از آمریکا به کشورهایمانند برزیل و کانادا متنوع کند. در سال ۲۰۱۸ میلادی، سطح خودکفایی غذایی این کشور از نظر تامین سرانه کالری به رکورد کمتر از ۳۷ درصد رسید یعنی این کشور توانست تنها کمتر از ۴۰ درصد مواد غذایی مصرفی خود را با تولید داخلی پوشش دهد و در نتیجه شکاف بین خودکفایی واقعی تا هدف کابینه «آبه شینزو» برای افزایش این نسبت به ۴۵ درصد از همیشه بیشتر شد.

ژاپنی‌ها علت کاهش خودکفایی مواد غذایی در ۲۰۱۸ را ناشی از کاهش تولید گندم و سویا به دلیل نامساعد بودن هوا می‌دانند. تا اواسط دهه ۱۹۶۰، تولید داخلی این کشور بیش از ۷۰ درصد غذای مصرفی چشم

بادامی را پوشش می داد اما خودکفایی در مواد غذایی در طی زمان کاهش یافت و برای اولین بار در سال ۱۹۹۳ به زیر ۴۰ درصد رسید زمانی که سرد شدن هوا در تابستان به کاهش تولید برنج و در نتیجه کمبود شدید سطح خودکفایی شد.

دولت «آبه شینزو» اهدافی را تعیین کرد که سقوط خودکفایی را معکوس کند. دو سال پیش از آغاز نخست وزیری دوباره ی او در سال ۲۰۱۰ هدف افزایش خودکفایی به سطح ۵۰ درصد تا سال ۲۰۲۰ تعیین شده بود ولی بعد از پنج سال چون دستیابی به آن بسیار دشوار تشخیص داده شد دولت این عدد را به سطح ۴۵ درصد کاهش داد و بر دستیابی به آن متمرکز شد. اکنون برای ژاپنی‌ها دستیابی به این هدف تا سال ۲۰۲۵ نیز تقریباً غیرممکن به نظر می رسد. وزارت کشاورزی، جنگلداری و شیلات ژاپن می گوید امیدوار است از طریق افزایش تولید و همچنین تمرکز بر مصرف محصولات کشاورزی داخلی، خودکفایی مواد غذایی را افزایش دهد. از دلایل کاهش طولانی مدت سطح خودکفایی، مشکلات ساختاری در کشاورزی داخلی این کشور از جمله در کاهش تعداد کشاورزان و نیز پیری شدید آنها و همچنین تغییر در عادات غذایی مردم در دوران پس از جنگ است.

در سال های اخیر، با کاهش مصرف برنج بعنوان غذای اصلی ژاپنی ها که ۱۰۰ درصد آن در ژاپن تولید می شود و همچنین افزایش مصرف گوشت و محصولات لبنی، شاکله کُلی تأمین و مصرف غذا در این کشور تغییر کرده است. اگر بخشی از تولید داخلی محصولات دامی مانند گوشت بر اساس خوراک وارداتی باشد، آن قسمت از مواد غذایی به عنوان واردات در محاسبه خودکفایی مواد غذایی مبتنی بر سرانه کالری محاسبه می شود اما حتی اگر فرض شود که همه تولیدات دامی در داخل ژاپن تولید شود باز هم خودکفایی حدود ۴۶ درصد خواهد بود یعنی ژاپن در تأمین بیش از نیمی از مواد غذایی مصرفی خود به واردات متکی می ماند.

همزمان با تلاش دولت ژاپن برای افزایش خودکفایی غذایی، جمعیت کشاورزان این کشور به سرعت پیر می شوند و تعدادشان در حال کاهش است. این تعداد از ۲٫۰۵ میلیون نفر در سال ۲۰۱۰ به ۱٫۴ میلیون نفر در سال ۲۰۱۹ سقوط کرده است و متوسط سن کشاورزان در سال ۲۰۱۸ به ۶۶٫۶ سال رسیده است. کشاورزی از جمله بخش های اقتصادی ژاپن است که دولت «آبه شینزو» اجازه ی افزایش مهاجرت کارگران خارجی برای جبران کمبود نیروی انسانی داخلی را به این بخش داده شده است اما این پرسش مطرح است که آیا این تصمیم، با وجود محدودیت اقامت پنج ساله کارگران، می تواند کاهش نیروی انسانی تولیدکننده غذا را

در دراز مدت جبران کند.

برنامه های دولت «آبه شینزو» برای ترویج کشاورزی در مزارع وسیع و بهره ور از طریق اجاره زمین های دولتی بلااستفاده به کشاورزان و به مشاغل متقاضی گسترش فعالیت های زراعی به علت ادامه زراعت های خُرد در زمین های کشاورزی کوچک مناطق کوهستانی، تأثیر زیادی نداشته است. در همین حال، دولت تخمین می زند که تأثیر توافق نامه های تجارت آزاد مانند مشارکت بین کشورهای حوزه اقیانوس آرام و توافق نامه مشارکت اقتصادی با اتحادیه اروپا می تواند تولید سالانه کشاورزی داخلی را بیش از ۱۰۰ میلیارد یَن ژاپن کاهش دهد.

اکنون با استعفای «آبه شینزو» دولت ژاپن قصد دارد یک برنامه اساسی را به عنوان سیاست طولانی مدت کشاورزی خود در ده سال آینده تدوین کند و باید بررسی کند که با چه ابزارهایی باید خودکفایی غذایی را به عنوان معیار اصلی در مسیر کشاورزی خود حفظ کند و سطح عملیاتی لازم برای تأمین مواد غذایی چقدر باید باشد؟

سرویس خبری: بین الملل